

БРАТЧЕТА

И самъ не знаеше Асенчо, защо не обича по-малкото си братче Владко. Дали защото майка му го глезѣше, дали защото бѣше тихо и кротко дете? Асенчо не обичаше мирнитѣ деца — самъ бѣше голѣмъ пакостникъ и немирникъ. Владко цѣлъ день тичаше подире му и искаше да играе съ него, но той го пждѣше, и Владко отиваше да плаче въ полата на майка си.

Въ края на есенъта, когато листата на дърветата въ двора бѣха почервенѣли, времето застудѣ, а шарениятъ котаракъ гледаше да се свие по-близу до печката, Асенъ всѣка сутринъ тревожно повдигаше пердето на прозореца и поглеждаше крушата задъ чешмата. На най-високия клонъ, току на върха, бѣше останала една забравена едра круша, и той я чакаше съвсемъ да пожълтѣе, за да се покачи и я откъсне.

— Какво току заничашъ отъ прозореца? — питаше го майка му, когато го виждаше още въ тъмни зори да се взира навънъ.

Единъ день той съ подсвиркване се връщаше отъ училище. Влѣзе бавно въ двора и почна да сваля училищната чанта отъ гърба си. Изведнажъ нѣщо изпърполи надъ главата му. Той погледна и извика отъ учудване. На единъ клонъ на крушата бѣше седналъ Владко и се опитваше да свири съ листъ. Червената му престилчица се аленѣше като макъ

между жълтитѣ, оредѣли листа. Асенъ застрашително се изправи подъ дървото и извика:

— Да слизашъ веднага, че ако те хвана за ушитѣ, да му мислишъ.

Момченцето се усмихна на заканата, защото бѣше толкова високо!

— Чуваешъ ли, хей, на тебе казвамъ... Тая круша азъ цѣли дни я чакамъ. Да не си посмѣлъ да я пипнешъ.

Едва сега Владко почна да се оглежда. Той не бѣше видѣлъ никаква круша. Седѣше си ей така, за удоволствие на високото. Изведнажъ запълзѣ понагоре, къмъ клона, гдето висѣше голѣмата, презрѣла круша.

— Спри, хей, или ще

